Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

etik
ilkeler bize değer katar

MİLLİ PARK HEYECANI

CFCU
MERKEZİ FİNANS ve İHALE BİRİMİ

.projectgroup

Kamu Görevlileri ETİK KURULU

ENGELLERİ AŞAN DOSTLUK
3

MİLLİ PARK HEYECANI
17

YILDIZ SEVDASI
69

ENGELLERİ AŞAN DOSTLUK

Selim söylenerek ve pek sinirli bir şekilde kalktı yatağından. Yorganı bir hışımla üzerinden fırlattı. Çalışma masasının üstüne gelen yorgan, masanın üstünde ne var ne yoksa dağıtıvermişti. Oda birden savaş alanına dönmüştü.

"Of, of! Bir sabah da düzgün uyanmak istiyorum. Bitmedi şu çocuğun gürültüleri. Yeter artık, dayanamıyorum!"

Annesi Fatma Hanım, odadan gelen sesleri duyunca panik hâlinde kapıda belirivermişti.

"Oğlum, iyi misin? Bu odanın hâli ne? Neler oldu?"

Selim'in öfkesi annesinin sorgulamalarıyla iyice perçinlenmişti.

"Ne olacak, yine şu üst kattaki çocuğun gürültüsüne uyandım. Sabaha kadar sınava çalıştım. İstediğim tek şey, sadece ama sadece sınavdan önce biraz huzur içinde uyumaktı. Ama, ne mümkün? Senin süpürge sesinle uyanmaya hasret kaldım anne, hasret!"

Fatma Hanım hem tedirgin hem de kızgındı.

Tedirgindi, çünkü oğlu bağırarak tepkisini dile getiriyordu. Diğer apartman sakinleri bu bağırış sesleri yüzünden onları yanlış tanıyabilir ve uzak durabilirlerdi. Kızgındı, çünkü biricik oğlunun umursamaz ve gürültücü bir çocuk yüzünden huzursuz olmasını istemiyordu. Yıllardır sırf oğulları iyi okullarda okusun diye karı koca çalışıp çabalıyorlardı. Tek istekleri Selim'in mutluluğu ve başarısıydı.

"Anne, ben daha fazla dayanamayacağım. Çıkıyorum yukarıya." diyerek fırladı odadan Selim.

Fatma Hanım arkasından koşar adımlarla ilerledi.

"Aman oğlum, sakin ol. Ben ya da baban en kısa zamanda konuşmaya gideriz, merak etme."

Selim tek kaşını kaldırarak annesine öfkeli bir bakış fırlattı.

"Hiç zannetmiyorum, ama neyse! Benim hazırlanmam lazım. Bu gidişle sınava da geç kalacağım."

Selim hızlı bir şekilde hazırlanmış ve çoktan evden çıkmıştı. Annesi camdan onun okula gidişini

izledi. Sonrasında da tekli koltuğa oturup eski oturdukları yeri, komşularını hatırlayıp içlendi. Sırf Selim'in okuluna daha yakın olsun diye o güzelim evi bırakıp tanımadıkları insanlarla dolu bu mahalleye taşınmışlardı. Henüz komşularıyla tanışmamışlardı ama hiçbirisine kanının ısınmayacağını düşünüyordu. Ah, bir de şu üst komşunun oğlu yok muydu? O çocuğun çok şımarık olduğuna adı kadar emindi. Ayrıca çocuğun anne ve babası ona hiç engel olmuyorlardı. Oğullarının bağırması çok hoşlarına gidiyordu sanki! Çünkü, küçük çocuk ne zaman sussa, bu sefer ailesi yüksek sesle konuşmaya başlayıp çocuğun tekrar bağırarak konuşmasına sebep oluyorlardı.

Fatma Hanım bütün gününü bu olumsuz düşüncelerle geçirdi. Üst kattan her ses geldiğinde daha çok sinirleniyordu. Söyleyecekleri artan seslerle beraber iyice birikiyordu. Tek başına komşunun kapısını çalmaya cesaret edemedi ve bu yüzden eşinin gelmesini bekledi.

Akşam oldu ve nihayet evin babası geldi. Recep

Bey sakin fıtratlı bir adamdı. Olaylara her zaman sabırlı ve anlayışla yaklaşırdı. Eşi Fatma Hanım'ın kapıyı endişeli ve üzgün bir yüz ifadesiyle açmasından anlamıştı bir şeylerin yolunda gitmediğini.

"Selim nerede kaldı acaba? Bugün önemli bir sınavı olduğundan bahsetmişti bana." diye girdi konuya Recep Bey.

Fatma Hanım akşam yemeği hazırlığı içindeydi.

"Birazdan gelir. Ama iyi geçtiğini zannetmiyorum. Sabah çok sinirliydi. Hem öfkeli hem de yorgun bir şekilde gitti okula." diye cevap verdi.

"Neden? Çalışamamış mı yoksa?

"Hayır canım, çalışmış hem de sabaha kadar. Biraz dinlenmek için yattığında ise şu üst komşunun gürültücü oğlunun seslerine uyanmış. Odasından gelen seslere fırladım ben de. Ah Recep Bey, eski huzur dolu mahallemizi o kadar çok özlüyorum ki. Oradayken hiç böyle dertlerimiz olmazdı. Selim buraya taşındık taşınalı çok sinirli bir çocuğa dönüştü. Çok endişeleniyorum onun için." diyerek içini döktü Fatma Hanım.

"Sakin ol. Her şeyin bir çözümü vardır. Ben yemekten sonra çıkar konuşurum komşuyla. Anlatırım Selim'in durumunu da. Mutlaka anlayış göstereceklerdir." diyerek eşinin omzunu sıvazladı Recep Bey.

Selim yemek saatine yetişmişti. Sabah evden çıkan o sinirli çocuktan eser yoktu.

"Sınavım harika geçti baba!"

"Tebrik ederim, oğlum. Annen de üst komşunun oğlundan bahsetti bana. Yemekten sonra istersen birlikte çıkıp konuşalım."

Selim'in keyfi kaçmıştı. Hiç oralı olmak istemeyen bir tavırla:

"Sen konuş baba. Eğer o saçma gürültülere devam ederlerse tekrar birlikte gideriz." diye cevap verdi.

"Bence birlikte gidelim. Hem seni görünce daha iyi anlarlar durumumuzu."

Selim isteksiz bir şekilde:

"Peki baba, sen nasıl istersen." dedi.

Recep Bey ve Selim yemekten sonra üst

gürültü yapıp rahatsız eden onlar değilmiş gibi davranıyorlardı.

Genç adam ve babası çoktan muhabbete başlamışlardı.

Adam "Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Hakan. Öğretmenim. Sizin adınız nedir genç delikanlı?" diyerek Selim'e döndü.

Selim donuk bakışlarla cevap verdi.

"Selim."

"Tanıştığıma memnun oldum, Selim." dedi Hakan Bey.

O sırada elinde çay tepsisiyle içeriye Hakan Bey'in eşi Sumru Hanım girdi.

"Zahmet etmişsiniz." dedi tatlı tabağını göstererek. "Keşke eşiniz de gelseydi. Tanışırdık. Biz kendi yoğunluğumuzdan size gelemedik. Lütfen, kusura bakmayın."

Recep Bey çayını aldı.

"Biraz dinlenecekti. Başka bir zamana o da uğrar mutlaka." diyerek cevap verdi.

Çay ve tatlı faslından sonra Recep Bey ufaktan

konuya girmeye çalıştı.

"Hakan Bey, Selim bu sene sınavlara hazırlanıyor. Biraz fazla çalışıyor o yüzden. Buraya Selim için taşındık. Okuluna daha yakın. Yollarda boş yere yıpranmasın istedik."

"Demek sınavlara hazırlanıyorsun Selim. Senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen, söyle. Derslerine yardımcı olabilirim." diyerek Selim'e döndü Hakan Bey.

Selim istemeyerek gülümsedi. İçinden ise "Sessiz olmanız benim için en büyük yardım." diye cevap verdi.

O sırada içeriden bir gürültü geldi. Bir çocuk sesiydi bu. "Baaabaaaa! Baaabaaaa!" diye bağıran bir çocuk. Hakan Bey "Bir saniye," diyerek ayağa fırladı ve hemen oğlunun yanına gitti.

"Bak yine başladı. Tam zamanı baba, şimdi konuşabilir ve anlatabilirsin her şeyi." dedi Selim sessizce.

Recep Bey eliyle "Sessiz ol," işareti yaparak Selim'i uyardı.

Hakan Bey geri döndü. Arkasından ise eşi Sumru Hanım ve o gürültücü çocuk. Ama bu çocuk neden dizlerinin üzerinde yürümeye çalışıyordu? Bu işte bir terslik vardı.

"Hasan sesinizi duyunca gelmek istedi." dedi gülümseyerek Sumru Hanım.

"Hoşşş geeldiiinizz!" dedi Hasan elini uzatarak. Kelimeleri çok uzun ve yavaş bir şekilde söylüyordu. Vücudunu kontrol edemiyor gibiydi. Çünkü, en ufak bir harekette dahi kasılıyor ve ani hareketler yapıyordu.

Selim çok şaşkındı. Yutkunarak cevap verdi.

"Hoş bulduk, Hasan."

Hasan ısrarla elini uzatınca tokalaşması gerektiğini ancak anladı Selim. Elini uzattı ve gerçekten güçlü bir şekilde elini sıktı Hasan.

"Hasan, Selim ve babası Recep Bey bizim alt katımıza yeni taşınmışlar ve bizimle tanışmaya gelmişler." diyerek araya girdi Hakan Bey.

Sonra da misafirlerine dönerek:

"Hasan bizim her şeyimiz. Evimin neşesi. On iki

yaşında. Doğuştan serabral palsi rahatsızlığı var. Bizim gibi yürüyemiyor ve çok net konuşamıyor. Ama zehir gibi bir beyni var. Her şeyi çok iyi anlar. Hatta biliyor musunuz kendi kendine okumayı bile öğrendi!" diyerek Hasan'ın durumunu kibarca anlattı misafirlerine.

Hasan babasının son sözlerinden çok gururlanmıştı.

"Okuu-yoo-ruum! Fee-neer kaç-kaaaç?"

"Şey, bilmem ki? Ben Fenerli değilim." dedi Selim.

"Ama ben bundan sonra Fenerliyim Hasan. Dünkü maçı soruyor Selim. Fener 2-0 yendi karşı takımı." diye cevap verdi Recep Bey.

Sumru Hanım sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sabahları erkenden bana ya da babasına spor gazetesini mutlaka okutur. Futbolculara ve hakeme kızınca da sesi biraz yükseliyor işte. Size de sesimiz geliyordur. Kusura bakmayın eğer rahatsız ettiysek!"

"Yok, yok ne kusuru. Değil mi Selim?" diyerek döndü oğluna Recep Bey.

"Tabii canım. Yani sesi geliyor, tabii..." dedi ama devam edemedi Selim.

Babası onu tamamladı hemen.

"Ama biz Hasan'ı tanıyınca iyi ki de sesi geliyormuş dedik şimdi! Hatta biz bir gün, bütün erkekler olarak birlikte maç izleyelim olur mu Hasan?"

Hasan çok heyecanlanmıştı.

"Oo-luuur."

Hakan Bey ve Sumru Hanım da bu teklife çok mutlu olmuşlardı. Biraz daha muhabbet ettikten sonra Recep Bey ve Selim izin isteyip eve indiler. Kapıda Fatma Hanım tedirgin ve endişeli bir hâlde onları bekliyordu.

"Ne oldu? Konuşabildiniz mi? Anlatın ama merak ediyorum."

Recep Bey sadece gülümsedi. Selim ise şaşkın ama huzurlu bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Konuştuk tabii anne. Hatta bir gün hep beraber maç izlemeye karar verdik."

"Maç mı? Gürültü yapan çocukla mı?"

"Onun bir adı var anne, Hasan. Onun konuşması

ve hareketleri farklı ama tanısan çok seversin! Haydi, ben odama geçiyorum, ders çalışmam lazım."

Fatma Hanım ne diyeceğini bilemedi. Recep Bey'e baktı. Recep Bey başını salladı ve her şey yolunda dedi gözleriyle. İyi ki buraya taşınmış ve iyi ki Hasan ile tanışmışlardı. Artık hayatları daha renkli, daha farklı olacaktı.

MİLLİ PARK HEYECANI

Fatih, okula servisle gidip geliyordu. Gerçi evi çok uzak değildi okula, ama yine de ailesi başka türlü rahat etmemişti.

Annesi Neriman Hanım bir üniversitede öğretim üyesi olarak çalışıyordu. Babası da mühendis olmasına rağmen valilikte proje danışmanı olarak görev yapmaktaydı. Hâl böyle olunca ebeveynlerinin onu okula bırakma ve sonra da okuldan alma şansları kalmamıştı. Zira her birinin gideceği yerler farklı farklı güzergâhlardaydı. Bu nedenle özellikle de annesi çocuğuna kıyamamış, onu yakındaki bir özel okula yazdırmıştı. Ayrıca Fatih'in itirazlarına rağmen onu servis kullanmaya mecbur bırakmıştı. Babası ise bu konuda annenin endişelerine hak veriyordu.

Annesi her seferinde:

"Zaman kötü oğlum. Eve yürürken ya başına bir şey gelirse?" diye başlıyordu.

Yürüme yolu üstünden ana cadde geçiyordu, vızır vızır arabaların arasından Fatih nasıl geçecekti?

Gerçi Fatih'e kalsa hepsinin bir çözümü vardı.

Okulun bulunduğu yer ana caddeydi. Üstelik yoğun trafiğine rağmen yaya yolları, köprüler ve her zaman köşede bekleyen bir trafik polisi gibi önlemler nedense annesine pek yeterli gelmemekteydi.

"Yine de sen beni dinle bak. Sana bir şey olursa ne yaparız oğlum biz? Lütfen beni kırma, bu sene de idare et, servis kullan. Aklım sende kalmasın. İnşallah seneye biraz daha büyüdüğünde bu konuyu daha detaylı masaya yatırır ve ona göre karar veririz." diyerek her sene Fatih'i ikna ederdi.

Fatih de bu konuşmayı adeta kaydetmiş gibi her sene başında gündeme yeniden getirir ve sonunda yine üzgün bir ifade ile istemeyerek de olsa özellikle de annesini üzmemek için durumu kabullenirdi.

Mesafe kısa olsa bile sonuçta servis bu! Yürüyerek gelmek kadar uzun sürerdi okula varması. Servisçi Rifat abi hızlı şofördü, hızlı olmasına ama yirmi farklı çocuğu yirmi farklı adresten almak, onların binmesini inmesini beklemek de epey zaman alıyordu.

İlk başlarda Fatih'e pek sıkıcı gelen bu durum sonraları zevkli olmaya başladı. Okula gidip gelirken hem aynı sınıftan hem de başka sınıflardan çocuklarla yaşadığı kısa konuşmalar yerini zaman içinde sıcak muhabbetlere bıraktı. Kimi zaman bir futbol muhabbeti, kimi zaman bir ders veya sınav hakkında edindiği tüyolar, kimi zaman da okul dedikoduları ve keyifli arkadaş sohbeti zamanın akıp gitmesini sağlıyordu.

Fatih istemeye istemeye bindiği servisi her sene sonunda bu muhabbetler sayesinde seviyor, ancak ertesi sene ekibin çoğunun dağıldığını görünce yine hevesi kaçıyor ve servisten ayrılma pazarlıklarına girişiyordu.

O sene de okul henüz açılmıştı. Fatih artık yedinci sınıfa gidiyordu ve dersler zorlaşmaya başlamıştı. Bir yandan da liseye yönelik sınavlara da hazırlanıyordu. O yüzden yolda vakit kaybetmemesi gerektiğini, servis ile sınavlara ve derslere daha çok vakit ayırabileceğini söyleyerek ikna etmişti bu sene

annesi onu.

Ama servisin yeni kadrosu Fatih'in çok da hoşlanacağı tiplerden oluşmuyordu. Tabii bunu söylemek için biraz erkendi ama sanki hislerine göre bu sene çok da seveceği arkadaşlar bulamayacak gibiydi.

Bu durumun onda oluşturduğu can sıkıntısı onu, serviste bir köşeye oturup tablet bilgisayarından kulaklıkla müzik dinlemeye itiyordu. Sabah servise biner binmez okula varana kadar uyku kaçırıcı, ayıltıcı, hareketli şarkılar dinliyor; akşam dönüşte ise ruh hâline göre bir şarkı listesi yapıyordu.

O gün de tıpkı diğer günler gibi başlamıştı Fatih için. Ailesiyle birlikte sabah erkenden kahvaltı yapmış, sonra herkes kendi işine gitmek için yola çıkmıştı. Fatih de kulaklığını takmış, müzik dinlerken evin önünde servisi bekliyordu.

Ilık bir hava vardı. Sonbahar henüz bitmemiş, kış kendini göstermeye başlamamıştı. Hani yağmurdan sonra etrafı mis gibi bir çimen kokusu sarar, rüzgâr

tatlı tatlı eser ya... İşte öyle zamanların mevsimiydi. Ağaçların yaprakları yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. O yüzden ağaçlarda yeşil, sarı, kahverengi ve kızıl renklerde yapraklar görülüyordu. Nasıl ki her gün, gün doğumu ile gün batımında ortaya çıkan renk kuşaklarının ahengi birbiriyle yarışıyor; ilkbaharın muhteşem güzellikteki renklerinin tek rakibi de doğadaki sonbahar renkleriydi.

Fatih, işte böyle güzel bir güne uyanmış ve dışarı adım atmıştı. Bugünkü ruh hâli, kapalı bir mekâna tıkışabilecek kadar uysal değildi. İçi kıpır kıpırdı. Ama mecbur servise binecekti. En azından servise binmeden bu havanın keyfini çıkarmak için elinde okumayı hevesle beklediği kitabı, kulağında kulaklıklar ve kafasında türlü türlü sorular ile biraz erken çıkmıştı kapının önüne.

Kendini bu güzelliklere ve müziğe sabah sabah o kadar kaptırmıştı ki Fatih, Rifat Abi'sinin geldiğini fark etmemişti bile.

Rifat Abi hafifçe kornaya bastı. Fatih böylece

servisi fark etti. Her zamanki yerine, en arka köşeye geçti hemen. Geçerken de Rifat Abi'ye "Günaydın," anlamında sessizce bir selam verdi.

Rifat Abi de ona başını sallayıp dudaklarını kıpırdatarak karşılık verdi. Zaten Rifat Abi gençlerin dilinden çok iyi anlardı. Görgülü, saygılı bir servis şoförüydü. Bu işi sadece para kazanmak için değil, sanki bir yandan da onlara abilik yapmak için yapardı. O yüzden Fatih de ona çok saygı duyar, sever ve hâlini hatrını sormayı ihmal etmezdi.

Fatih, yine müzik dinlerken yolu bir çırpıda tüketti. Ama bu aralar bir yandan da sürükleyici bir kitaba dalmıştı. Uçan Sınıf isimli bu kitap yabancı bir yazara, Erich Kästner'a aitti. Ona bunu Türkçe öğretmeni hediye etmişti. Kitapta bahsedilen sınıf o kadar naif ve samimiydi ki Fatih onların arasında bir öğrenci olmayı çok isterdi. Kendini kitaba o kadar kaptırmıştı yani.

Onun kitaba dalmış bu hâline dikkat kesilen servisteki bir diğer öğrenci Arın, Fatih tam inerken

onunla tanışmak için hafifçe omzuna dokundu. Fatih hiç beklemediği bu hamle karşısında önce şaşırdı, sonra da önemsiz bir soru sorulacağını düşünerek tek kulaklığını çıkartıp:

"Efendim?" dedi.

"Şu kulaklarından birisini bana ver de tanışalım." diye bir cevap geldi karşıdan, şen şakrak bir ses tonu ve gülümseyen bir yüz bir ifadesiyle.

Bunun üzerine Fatih:

"Pardon, kulaklığım kulağımda kalmış." diyerek bir yandan gülümsedi ama öte yandan da içinden "Çattık galiba," diye geçirdi.

Kulaklıklarını tamamen çıkardı ve:

"Merhaba, ben Fatih!" diyerek konuya hemen girdi.

"Ben de Arın. Uçan Sınıf kitabını okuduğunu görünce bir laf atayım dedim. Çok güzel kitaptır. Ben de geçtiğimiz yaz okudum. Oradaki çocukların arkadaşlıklarına epey bir özenmiştim doğrusu..."

"Evet, gerçekten hoş bir hikâye. Ben daha yeni

başladım. Sadece serviste eve ve okula giderken okumak üzere yanımda taşıyordum ama gün geçtikçe merakım arttı. Artık akşamları da okumaya başlayacağım galiba."

"Keşke hep böyle güzel kitapları okuma ödevi verse öğretmenlerimiz. Bu arada sen kaçıncı sınıflardansın? Ben 8-C'de okuyorum."

"Ben de 7. sınıftayım. 7-B'deyim."

"Aa, süper. Tamamdır. Artık korumam altındasın! Sekizlerden sana bir zarar gelmez!"

"Sağ olasın. Ama korumaya pek ihtiyacım yok. Sadece güzel muhabbet edecek bir arkadaş daha bulmuş olmak beni sevindirdi."

"Şaka yapıyorum zaten. Ama ben de sevindim. Hem servis muhabbeti güzel olur hem de okulda kantinde ara sıra buluşup birbirimize dönüşümlü çay ısmarlarız. Olur mu?"

"Dönüşümlü çay ısmarlamak da nasıl oluyor?"

"Yani bir gün ben alırım, başka gün sen."

"Hımm... Kulağa pek sevimli geldi. Herkesin kendi

çayını kendi almasındansa bu durum daha samimi gerçekten. Hem aynı hesaba çıkıyor..."

"Aynen. Seni tanıdığıma sevindim Fatih. Artık gitmeliyim. Sonra görüşürüz."

"Ben de çok memnun oldum. Görüşürüz. İyi dersler."

Fatih, bu kısa ama heyecan veren muhabbetten sonra diğer günlerden çok daha neşeli bir şekilde sınıfına gitti. Sıra arkadaşı Hale ondaki bu sıradışı sabah mutluluğuna bir anlam veremedi ve sordu:

"Ne o, sabah sabah gözlerin parlıyor Fatih. Erkenden kalkıp tüm sabah mahmurluğunu evde mi bıraktın, yoksa biri sana bu saatte hediye falan mı verdi?"

"Sekizlerden bir çocukla tanıştım serviste. Çok iyi bir çocukmuş. Onun sayesinde biraz açıldım ve neşem yerine geldi."

"Ooo... Allah muhabbetinizi arttırsın. Tabii, biz senin ayarın değiliz haşmetlimiz. Artık büyük sınıflarla takılırsınız."

"Yaa! Böyle dalga geçme. Zaten serviste sohbet edecek kimse kalmamıştı. Hem ona hem de kafa dengi olmasına seviniyorum o kadar. Yoksa sen benim ilelebet sıra arkadaşımsın Haleciğim. Hele ki o getirdiğin kurabiyeler yok mu..."

"Tabii tabii... Zaten o kurabiyeler olmasa bir dakika durmayacaksın yanımda biliyorum."

"Bir de senden aldığım ders notlarını unutma. Ben başka kimsenin ders notlarını anlayamıyorum. Sen muhteşem not tutuyorsun Hale..."

"Bu muhabbeti geçsek diyorum! Aa, elindeki kitabın ismi ne güzel!"

"Bu mu? Evet, Uçan Sınıf gerçekten güzel bir hikâye. Bitirince sana vereyim, sen de oku olur mu?"

"Tamam, anlaştık. Affettim bak şimdi seni..."

"Süper. Tamam, sonra konuşuruz, Hülya Öğretmen gelmek üzere."

Bunu duyunca Hale ne yapılacağını anlamıştı. Hemen pürdikkat derse odaklanmalıydılar.

Bu seneki fen ve teknoloji derslerine Hülya

isminde bir öğretmen gelmekteydi. Hem öğretmenin sempatikliği hem de derslerin içeriği Fatih'e bu dersi daha ilk günden sevdirmişti. Hülya Öğretmen aslında biyoloji mezunuydu. O yüzden de canlılar hakkında çok şey biliyor, öğrencilerin doğa hakkında merak ettikleri her soruyu cevaplıyordu. Fatih onu dinlerken içinden hep "Ne de çok şey biliyor, tıpkı annem gibi!" diye geçiriyordu.

Hülya Öğretmen sadece öğrencilerin sorularını cevaplamakla kalmıyor aynı zamanda onları, sorduğu sorular ile düşünüp araştırmaya ve merak etmeye de teşvik ediyordu. Bu durum Fatih'in çok hoşuna gidiyordu. Öğretmeninin sorduğu soruları araştırıp onlara cevap bularak kendini zeki hissediyor ve mutlu oluyordu. Cevap bulamasa bile bu araştırma süreci zevkli geçiyordu. Çünkü, cevap ararken bile hem yeni şeyler öğreniyordu hem de aklına yeni fikirler geliyordu.

Bu yüzden fen ve teknoloji dersi Fatih için çok anlamlıydı. Dersin başlaması ile adeta hipnotize

olmuş gibi öğretmenini dinleyip çeşitli notlar alıyordu. Hale bile onun dersi bu kadar ilgiyle takip etmesine şaşırıyor, kaçırdığı yerleri Fatih'e soruyordu. Çünkü, diğer derslerde durum tersiydi. Hale pürdikkat not tutar, Fatih ondan destek alırdı.

O günkü ders de çok güzel başlamıştı yine.

"Biliyor musunuz çocuklar, eskiden Ankara'nın etrafı bu kadar bozkır değilmiş. Zamanın meşhur hükümdarı Timur, Ankara'yı almak için yaklaştığında fillerini Ankara çevresindeki ormanlara saklamış. Bununla birlikte kara akbaba, Ankara'da en sık rastlanan kuşlardan biriymiş. Anadolu Parsı da en son Ankara'da görülmüş ve avcılar sırf zevk olsun diye vurmuşlar onu. Neredeyse 100 yıldır canlısını gören olmamış. Timur'un fillerinin saklandığı ağaçlar ise yıllar içinde yakacak odun için, ev malzemesi için ve orman alanını tarlaya çevirmek için o kadar çok talan edilmiş ki artık Ankara çevresinde doğal orman bulmak çok zor."

Bunları duymak Fatih'in içini acıtmıştı. Sokak

kedilerine ve köpeklerine bile insanların acımasızca davranmasına katlanamıyordu. Sonuçta onların da bir canı vardı.

Her zaman "İnsanlar çevrelerindeki canlılara, doğaya niye bu kadar acımasız acaba?" diye düşünürdü.

Onun bu düşüncelerini patavatsız bir öğrencinin kahkahaları böldü. Arda'ydı bu.

"Öğretmenim, onlar da başka yer bulsunlar. Elleri ayakları var. Ekmek yoksa pasta yesinler! Biz mi düşüneceğiz onları?"

Sınıfın gözde öğrencilerinden olan Arda başarılı bir öğrenciydi. Uzun boyu ve masum yüzü ile tam bir örnek öğrenci portresi çiziyordu. Sadece derslerle değil aynı zamanda futbolla da arası iyiydi. Sınıf takımı onsuz düşünülemezdi. Ama gelin görün ki arkadaşlarıyla olan ilişkileri o kadar da iyi değildi.

Aslında kimsenin onunla bir derdi yoktu ama maddiyata ve gösterişe çok düşkün olduğundan zaman zaman görgüsüzlük ve kabalık ederek

arkadaşlarını kırar, onların incinip incinmediğini umursamazdı. Zaten anlamazdı da. Arkadaşlarına karşı saygısız davranırken öğretmenlerine karşı asla saygısızlık ve edepsizlik yapmazdı. Aşırı öz güveni nedeniyle zaman zaman patavatsız konuşmaları olsa da öğretmenleri onu görmezden gelirdi. Bu nedenle her türlü olaydan kolayca sıyrılabilirdi.

Şaka yollu da olsa öğretmeninin lafına karışarak kendinden başka hiçbir şeyi önemsemediğini bir kez daha kanıtlamıştı Arda.

Fatih kendini zor tutuyordu ona cevap vermemek için. Bir yandan onun görgüsüz şakalarına gıcık oluyor ama öbür yandan da zıt düşmek istemiyordu Arda ile.

Neyse ki Hülya Öğretmen, Arda'nın olayı sulandırmasını hemen engelledi.

"Elbette sen de haklısın Arda. Biz de insanlar olarak belli ihtiyaçlarımızı karşılamak zorundayız. Hatta bu da bizim hakkımız. Mesela evimizde elektrikler hiç kesilmesin istiyorsak akarsuların

üzerine barajların yapılmasına ya da nükleer enerji ile elektrik üretilmesine karşı çıkmamamız lazım. Ancak, bunları yapmaya hakkımız var diye doğadaki hassas dengeyi bozarsak bunun sonunda ortaya çıkacak kötü sonuçlar yine bizi etkileyecek. Mesela eğer akarsulara yapacağımız barajlar oradaki balık türlerini yok edecekse ve buna bir çözüm üretemeyeceksek o zaman gelecekte o balıkları yiyemeyeceğiz demektir. Hatta belki gelecekte o balığın müthiş bir şifa kaynağı olduğu keşfedilecektir. Ama biz onu yok ettiğimiz için bundan mahrum kalabiliriz. Yani kısacası, doğayı tahrip etmeden ondan yararlanmanın yöntemlerini bulmak en doğru yol. Böylece ne o balık yok olur ne de bizler evlerimizde elektriksiz kalırız."

"Ya da alternatifler de üretebilir." diye lafa atladı Fatih. "Güneş enerjisi, rüzgâr enerjisi..."

"Evet, çok haklısın Fatihciğim. Hani bazen yol kenarlarında görürsünüz, devasa rüzgâr gülleri vardır. İşte bunlar, rüzgâr yardımıyla döndükçe elektrik

üretirler. Bunu yaparken ne çevreyi kirletirler ne de hayvanlara zarar verirler. Bilim ilerledikçe belki çok daha farklı elektrik üretme teknikleri bulabileceğiz. Biliyor musunuz bir zamanlar Tesla isminde bir bilim insanı Amerika'da elektrik üzerine deneyler yapıyordu ve fırtınalarla ortaya çıkan yıldırımlardan bile elektrik üretilebileceğini düşünüyordu...

"Tesla zaten bir dehaydı." diye ekledi Hale. "Onunla ilgili bir film bile var. Babam izlerken görmüştüm."

"Evet. Doğru ilginç biriydi ve en önemlisi mucitti Tesla. Kullandığımız tüm aletlerin fişlerini prize taktığımızda, çalışmasını bu dehaya borçluyuz."

"Öğretmenim, elektrik nasıl oluyor da prizden televizyona gittiğinde bir şey olmuyor da elimizi oraya soktuğumuzda bizi çarpıyor." diye sordu Fatih.

"Bunu isterseniz başka bir derste tartışalım Fatih. Bunun için biraz ön bilgi gerekli çünkü. Ancak ben size başka bir öneride bulunacağım. Anladığım kadarıyla sizler şehir hayatı içinde doğayı, doğadaki canlıları pek tanıma fırsatı bulamıyorsunuz. Sizlerle

bir gün hep birlikte millî parka gidelim mi?"

Fatih'in cevap vermesine fırsat kalmadan Arda atladı hemen:

"Millî park ne öğretmenim? Millî futbol takımı gibi bir şey mi? Süper olur ya. Millî futbol takımı oyuncularını da görürüz belki? Fotoğraf çektirip, arkadaşlarıma gösteririm..."

Sen millî futbol takımı oyuncuları ile tanışma hayalini beden eğitimi öğretmenine söyle o bir şeyler ayarlasın size. Millî park futbolla, sporla alakalı bir yer değil. Millî park, bir ülkenin en değişik hayvanlarının, ağaçlarının, çiçeklerinin ve hatta bazen dağlarının bulunduğu, içinde insanların yaşamadığı doğal alanlardır. Orman ve Su İşleri Bakanlığı, bilim insanları ve uzmanlardan oluşan bir heyetin yaptığı incelemeler sonucu belli bir sınırdaki alanı millî park ilan eder ve artık oraya kimse el süremez. Bu sayede oradaki canlılar rahat rahat yaşamlarına devam eder. Biliyor musunuz Türkiye'de tam kırk tane millî park var. İşin daha güzel yanı ne

biliyor musunuz? Bu parkların bir kısmı bizim gibi ziyaretçilerin rahat rahat gezip canlıları incelemesi için tasarlanmış. Sizinle işte böyle bir yürüyüş yapalım istiyorum. Sonra da piknik yapar evlerimize döneriz. Ne dersiniz?"

Bütün sınıf bir ağızdan cevap verdi:

"Allah, deriz öğretmenim! Ne diyelim, harika fikir."

Tabii arada işi tembelliğe vuranlar da vardı:

"Yürümek pek bana göre değil, ama pikniğe varım..."

Çocukların geneli bu fikre çok sıcak bakmıştı. Fatih ise neredeyse yerinde duramayacak kadar heyecanlanmıştı. Hale onun kulağına eğilip, "Hadi yaşadın yine, sana yaradı bu iş..." diyerek sevincine ortak oldu.

Henüz ne günü ne de rotası belliydi bu planın. Hülya Öğretmen öncelikle okul müdürü ve okul aile birliğini ikna etmeli, sonra da bu okul gezisi için ilgili izinleri almalıydı. Bu da biraz zaman demekti. Ama Fatih sanki yarın gidecek gibi heyecanlıydı. Daha

önce de ailesiyle gitmişti böyle gezilere, ama çok bilgili Hülya Öğretmen ile gezmek ve ona her an istediği soruyu soracak olmak, ayrıca arkadaşlarıyla böyle bir yeri birlikte gezmek çok daha zevkli olacaktı muhakkak.

Fatih'in bu mutluluğu yüzüne yansımıştı. Öğlen kantinde Arın ile karşılaştıklarında o bile fark etmişti bunu.

"Ne o somurtkan çocuk! Yüzünde güller açıyor."

"Ya ne somurtkanlığımı gördün?"

"Yüzünde pek gülümseme olmuyor serviste? Ne oldu, anlat bakalım?"

"Sen de haklısın. Mesele galiba kapalı mekân. Bak mesela şu bahçede dolaşayım, hiç yüzüm solmaz benim. Hülya Öğretmen bizi millî parka götürecekmiş. Birlikte doğayı inceleyeceğiz..."

"Ooo, harika. Müthiş bir haber gerçekten. Çok şanslısınız. Çok iyi bir öğretmen olduğunu duydum, onun. Bizim fen öğretmenimiz pek öyle şeylere hevesli değil. Ama o da sağ olsun, laboratuvarda

çok şey öğretiyor bize."

"Laboratuvar da güzel tabi ama ben doğayı çok seviyorum. Biliyor musun geçmişte Ankara'nın etrafı bu kadar bozkır değilmiş. Zamanın meşhur hükümdarı Timur, Ankara'yı almak için yaklaştığında fillerini Ankara çevresindeki ormanlara saklamış. Bununla birlikte kara akbaba, Ankara'da en sık rastlanan kuşlardan biriymiş. Anadolu Parsı da en son Ankara'da görülmüş ve avcılar sırf zevk olsun diye vurmuşlar onu. Neredeyse 100 yıldır canlısını gören olmamış. Timur'un fillerinin saklandığı ağaçlar ise yıllar içinde yakacak odun için, ev malzemesi için ve orman alanını tarlaya çevirmek için o kadar çok talan edilmiş ki artık Ankara çevresinde doğal orman bulmak çok zormuş."

"Anlaşıldı. Küçük bir bilim insanı daha doğuyor. Aferin. Merak güzeldir..."

"Bilmiyorum. Gelecekte, babam gibi mühendis olurum belki. Ama canlılar hakkında bilgi sahibi olmayı çok seviyorum."

"Harika. Bu konuda sana okuduğum bir kitabı hediye edeyim istersen. Adı Fil Ozof'un Doğa Günlüğü. Sen de bana okuduğun başka bir kitabı getirirsin."

"Aaa! Ne ilginç bir kitap ismi. Oluuur... Çok sevinirim. O zaman çaylar benden olsun bu sefer."

"Eh hadi, öyle olsun bakalım..."

Günler günleri kovalamış, saatler koşar adımlarla ilerlemişti. Ve nihayet millî park için izinler çıkmıştı. Hülya Öğretmen bütün ayarlamaları halletmişti. Sonunda millî parka gidebiliyorlardı.

Fatih o sabah heyecandan kıpır kıpırdı. Annesini ikiletmeden yatağından fırladı, akşamdan hazırladığı çantasını kaptığı gibi kahvaltı masasına geçti. Ağzına tıkıştırdığı üç beş lokmadan sonra tam evden çıkacaktı ki annesi eline sandviçler, börekler ve kurabiyelerden oluşan bir çanta verdi. Sonra da şefkatli bir ses tonuyla ekledi:

"Suyunu da almayı unutma!"

"Canım annem! Sen annelerin en mükemmelisin!

Her şeyi ne de güzel düşünmüşsün. Gerçi koca bir orduyu doyuracak kadar çok olmuş ama yediririm ben sınıftakilere bunları, sen merak etme! Suyumu da aldım."

"Aferin. Bak, sakın öyle hayvanların peşinden gidiyordum ben diyerek ortalıklardan, öğretmeninin peşinden ayrılma"

"Tamam, anne. Kaybolursam polisi yani 155'i ararım merak etme!"

"Polisi aramana gerek kalacak hareketlerde bulunma. Aman kuzum işte dikkatli ol... Gözümü arkada bırakma benim! Hadi iyi eğlenceler..."

O gün onları götürecek otobüs okuldan kalkacaktı. Bu yüzden önce servisle okula gidecekler ardından da toparlanıp yola çıkacaklardı. Okuldan hareket ettikten sonra millî parka yaklaşık bir saatlik bir yol vardı. Orada da iki saat yürüyüş yaptıktan sonra geleneksel piknik şenlikleri başlayacaktı.

Fatih servise biner binmez annesinin verdiği koca yiyecek çantasını açtı. Arın ve Rifat Abi'si de

dahil, herkese kurabiye ve böreklerden ikram etti. Çok lezzetliydiler. Kahvaltıyı bu şekilde kalabalık yapmak da pek eğlenceliymiş, diye içinden geçirdi. Paylaşmak ne leziz bir şeydi öyle!

Okula geldiklerinde tüm servis Fatih'in annesine teşekkür ediyor ve şaka yollu olarak bu tür ikramlarının devamını diliyorlardı.

Fatih sınıf arkadaşlarını, okulun arka kapısının önünde beklerken buldu. Hülya Öğretmen ve diğer birkaç öğretmeni de orada bekleyenler arasındaydı. Öğretmenlerine selam verdikten sonra Hale'nin yanına gitti.

Hale, Arda ve Arda'nın peşinden ayrılmayan birkaç arkadaşı ile tartışma halindeydi. Fatih'in geldiğini görünce Hale derin bir nefes almışçasına rahatlayıp, lafı hemen ona attı.

"Heh! Fatih'e sorun işte. O da size anlatacaktır. Millî park içinde sence mangal yapılır mı Fatih? Arda, millet parkı gezerken biz bir kenarda mangal yapalım, kamp ateşi yakalım sonra etrafında oturup

sohbet ederiz diye planlar yapıyor."

"Mangal ne Arda, ya! Mangalı her zaman yapabilirsin. Ama öğretmen eşliğinde ona soru sorarak canlıları tanıyacağın böyle bir gezi imkânını her zaman bulamazsın. Hem millî park sınırlarında ateş yakmak bence de yasak olmalıdır. Belli bir piknik alanı varsa orada serbesttir ama bizim yürüyeceğimiz alan bayağı bayağı orman içi. Hem orada bizim kendi başımıza ateş yakmaya kalkmamız da çok riskli olmaz mı sence?"

"Ya amma da korkaksınız. Siz demiyor musunuz ıssız bir ormana gidiyoruz, diye. Öğretmenler uzaklaşınca kim nereden bilecek bizim ne yaptığımızı. Eğer mangal veya ateş yakmaktan korkuyorsanız ayrı... Ama merak etmeyin. Bende çok pratik bir çözüm var. Şu gördüğünüz çantada Almanya'dan dayımın getirdiği müthiş pratik bir mangal var. Tek bir düğmeye basarak ateşi yakabiliyoruz. Yoksa kim uğraşacak arkadaşlar odun toplamakla, mangalı körüklemekle..."

Hale, ne olursa olsun Arda'nın bu garip fikrine katılmayacaktı.

"Bence yine de yanlış bir fikir Arda. Ama madem çok güvenli olduğuna inanıyorsun, o zaman gezi bitince buna karar veririz. Ben şahsen o geziye katılmayı istiyorum."

Fatih her zaman sıra arkadaşının arkasındaydı.

"Ben de Hale ile aynı fikirdeyim. Geziden sonra düşünelim bunu. Gerçi annem bir orduyu doyuracak kadar börek ve kurabiye yolladı. Mangal çok da mantıklı gelmiyor bana bunca yemek varken."

"Peki, arkadaşlar. Ben siz de bize katılın diye söylemiştim. Madem istemiyorsunuz, biz de başka arkadaşlar buluruz..."

Hale kızmaya başlamıştı:

"Arda, bak mesele bizim istememiz değil. Sınıf olarak bir şey yapmaya çalışıyoruz. Sen niye ayrık otu gibi farklı işler peşindesin?"

"Çünkü, böyle saçma sapan bir geziye katılmak içimden hiç gelmiyor. Neyse, aman boş verin.

Eğlenceli ve maceralı bir şeyler yapalım dedim, iş benim ayrık otu oluşuma kadar vardı. Tamam, Hale yazdım bunu bir kenara. Hadi, gidelim de otobüste arka dörtlü koltuğu kapalım..."

Hale onların gidişiyle beraber derin bir nefes aldı.

"Of ya... Bir an hiç gitmeyecekler sandım. Hoş geldin Fatih. Maşallah, pek dolu gelmişsin gerçekten!"

"Hoş bulduk, Hale. Evet, annem ve titizliği sağ olsun. Dağ başında, ormanın ortasında aç kalırız diye, tüm gece bir şeyler yaptı. Bu arada hakikaten Arda'dan ucuz kurtulduk. Ama bunların planları başımıza yine de iş açabilir. Öğretmene söylesek mi?"

"Dur bakalım, bekleyelim ve ne yapacaklarını görelim. Sonra karar veririz ne yapacağımıza. Sen şu kurabiyelerden versene bana da birkaç tane. Kesin muhteşem olmuştur yine. Annen süper yapıyor bunları..."

Nihayet Fatih'i heyecanlandıran yolculuk

başlamıştı. Otobüs tam bir curcuna yeriydi. Arka taraftan yüksek sesli kahkahalar yükseliyor, ön tarafta ise öğretmenler ve bazı öğrenciler birbirlerini duyabilmek için bağırarak konuşuyordu. Bir yandan da otobüsün hoparlöründen çeşitli şarkılar çalınıyordu. Zaman zaman bu şarkılar sınıfça söylenmeye başlıyor ve otobüsün içi alkış ve nameler ile adeta bir düğün salonuna dönüyordu. Yani tam bir okul gezisine bürünmüştü artık ortam. Bir tek koridorda göbek atanlar henüz ortalıkta yoktu.

Millî parka vardıklarında ilk iş yemek malzemelerini servisçi amcaya emanet ederek piknik alanına bırakmak oldu. Çünkü, onca malzeme ile bir sürü yol almak, boş yere hamallık yapmak olacaktı.

Yürüyüş rotası yaklaşık üç kilometrelik uzun bir parkuru kapsıyordu. Dura dura gidecekleri için iki saatlik bir süre hesaplamışlardı bu yürüyüş için. Bu süre yolda görecekleri canlılara göre yarım saat daha uzayabilirdi. Ama en geç üç saat içinde

otobüsten indikleri piknik alanına geri dönüp yeme içme ve oyun oynama faslına geçmeliydiler. Aksi halde çocuklar çok yorulup acıkabilirdi.

Bunu hesaplayarak Hülya Öğretmen ve beraberindeki rehber öğretmenler öğrencileri toplayarak onlara uymaları gereken kuralları anlattılar. Öncelikle yanlarına fazla yük olmaması için sadece su, kuruyemiş, meyve ve mini sandviç gibi ufak tefek atıştırmalıklar almalarını söylediler. Rotada bazı alanlar çok sık ormanlık olduğundan buralarda yan yollara sapmamaları gerektiğini, aksi halde kaybolabileceklerini belirttiler. Üçerli gruplar halinde hareket ederlerse, kaybolma riskinin daha az olacağını düşünerek sınıftaki öğrencileri üçer üçer grupladılar. Artık yola çıkma zamanı gelmişti...

Hülya Öğretmen, eski biyoloji bilgisine de güvenerek içinde bulundukları ortamı öyle güzel anlatıyordu ki öğrencilerin pek çoğu ormanı ve doğayı bu sayede yeniden tanıyorlardı. Orman, pek çok öğrenci için sadece bir yeşil alan idi. Ama

öğretmenleri onlara ormanın tıpkı insanlar gibi bir canlı olduğunu anlatıyordu.

"Bakın arkadaşlar, bu gördüğünüz ağaç bir meşe ağacı. Onu nasıl tanıdım biliyor musunuz?"

"Nasıl öğretmenim?"

"Şu dallardan sarkan veya yerlerde bir sürü gördüğünüz fındığa benzeyen kabukları görüyor musunuz? İşte onlar aslında ağacın tohumu. Buna aynı zamanda meşe palamudu deniyor."

Arda bu heyecanlı konuşmayı gereksiz şakalarıyla böldü:

"Hocam, balık ismi gibi o ya."

Hülya Öğretmen ise sabırlıydı. Ne olursa olsun çocukların dikkatini dağıtmaya pek izin verecek gibi değildi:

"Evet, haklısın Arda. Fındığa benzer olmasına rağmen bu palamudun tepesinde şapka gibi bir de yüksük var. Ayrıca ağacın yapraklarına da bir bakın. Böyle tırtıklı bir yaprak başka bir ağaçta bulunmaz. İşte tüm bu özellikleri gördüğüm için bunun

rahatlıkla bir meşe ağacı olduğunu anlayabiliyorum. Etrafta büyük oranda meşe ağacı görüyorsam da bu durum, buranın bir meşe ormanı olduğunu bize gösteriyor."

Fatih, öğretmeninin bu açıklamasına güzel bir yorum katarak:

"Hımmm... Çok mantıklı. Demek ki bir iki çam ağacı gördük diye oranın çam ormanı olduğunu düşünmek saçma bir fikir. Ormandaki en kalabalık nüfus kime aitse orman onun oluyor." dedi.

"Aynen öyle, Fatih. Ama orman hiçbir zaman sadece bir tip ağaca ev sahipliği yapmıyor. Bakın şu ileride tek tük çınar ağaçları var. Şu aşağıda ise biraz sonra yanlarından geçeceğimiz kavak ve söğüt ağaçları var."

Arda konuya çok vakıfmış gibi bir soru sordu:

"Öğretmenim kavak ağacı sulak yerde yetişir değil mi?"

Hülya Öğretmen ise gülümseyerek:

"Aynen öyle. Bir yerde kavak ağaçlarını sıra sıra

dizilmiş görürseniz bilin ki oradan kesin bir dere geçiyordur." dedi.

Arda bu, durur mu? Hemen bu durumu yanındaki tayfadan birisinin üstünde yordu:

"Peki, öğretmenim 'sulak yerde yetişen' insanlar da kavakgillerden sayılabilir mi?"

Uzun boylu arkadaşı:

"Sen bana odun mu demek istiyorsun yani?"

Hülya Öğretmen konunun değiştirilmesinden rahatsız olmuştu.

"Tamam, bu kadar şamata yeter. Bakın size çok daha ilginç bir şey göstereceğim. Ama önce sessiz olmanız lazım..."

Diğer öğretmenler bir ağızdan herkesi susturmaya çalışıyordu:

"Şşşttt..."

Hülya Öğretmen devam etti:

"Lütfen, sessizlik. Bir dakika boyunca sadece ama sadece ormanı dinleyelim. Nasıl? Bizim dışımızda meğer ne de çok ses var değil mi?"

Çocuklar hep birlikte ormanın rahatlatıcı sesine kulak verdiler. Bu seslerin hepsi de ayrı bir müzik aletinden çıkıyor gibiydi. İçlerinden biri şaşkınlığını gizleyemedi:

"Orman gerçekten de canlıymış öğretmenim..."

"Durun, daha bitmedi... Şu 'tak tak tak tak' diye gelen ses var ya. İşte o, meşhur ağaçkakan. Bakın şu ağaçta. Ne de güzel kırmızı tüyleri var görebiliyor musunuz?"

Hale kuşa hayranlıkla bakıyordu:

"Harika bir kuş bu. Böyle makine gibi bir ses çıkartan kuşun bu kadar zarif olabileceğini tahmin etmezdim."

"Evet, gerçekten çok zarif. Bir diğer zarafet örneği ise sincaplar. Bakın şuradaki ağaçlarda meşe palamutlarını topluyorlar. Şu kuyruklarının uzunluğuna, suratlarının tatlılığına bakar mısınız?"

"Öğretmenim meğer şu küçük alanda ne kadar çok canlı yaşıyormuş..."

"Durun bakalım. Daha bitmedi ki. Siz bu ağaçlara

yuva yapan diğer kuşları, şu toprakta yaşayan fareleri, kirpileri, karıncaları, arıları ve daha bir sürü böcek ile örümceği görmediniz. Ya kertenkeleler, uzaklara saklanan tilkiler ve hatta tavşanlar, ayılar..."

Sakin bir öğrenci korkarak sordu:

"Ne? Öğretmenim burada ayılar mı var?"

Başka bir çocuk ise onun korkusunun üstüne giderek cevap verdi:

"Ne sandın, oğlum. Kurtlar bile var."

"Abartmayın çocuklar. Burada kurt ve ayı da yaşar tabii, ama onlar millî parkın çok çok içlerinde, insanların pek uğramadığı dağlık kısımlarında yaşarlar. Onların bizimle savaşmak gibi bir derdi yok ki boş yere yaşadıkları yeri terk edip sırf geldik diye bizi korkutmaya buralara gelsinler. Evet, şimdi devam ediyoruz. Bir sonraki durağımız şu ilerideki çamlığın dibindeki göl kenarı..."

Öğretmenleri bu şekilde adım adım her şeyi anlatırken Arda ve arkadaşları kendi aralarında konuşmaya ve gülüşmelere devam etmekteydiler.

Niyetleri bir süre sonra gruptan sessizce kopup ormanın ıssız bir yerinde mangalı yakmaktı. Bu uzun yürüyüş patikası işte tam da onların aradığı kaçma fırsatıydı. Hareket halindeyken sıvışmak dikkatleri üzerlerine çekmeyecekti. Zaten öğretmenler de ilgili öğrencilerle ön tarafta kalmıştı.

Arda bir işaret vererek grubu arkada topladı önce. Fatih de katıldı onların arasına. Sonra da planı söyledi:

"Biraz yavaşlayalım arkadaşlar. Sonra da sol taraftaki orman alanına gireriz. Orada boş bir düzlük bulunca da yaparız mangalı. Kimsenin ruhu duymaz. Zaten bu yürüyüş de öğleden önce bitmez. Biz de o saate kadar işimizi bitirir patikayı hızlıca geçip piknik alanına yetişiriz. Yokluğumuzu anlamazlar bile..."

Fatih itiraz dolu ses tonuyla:

"Arda, arkadaşlar. Siz ciddi misiniz? Her tarafta ateş yakılmaz tabelası var. Bir de üstüne üstlük ormanda kaybolma riskiniz var. Lütfen, gelin yapmayın. Piknik alanına gidince orada bir çaresine

bakarız, diyerek onları vazgeçirmeye çalıştı."

Arda kararlıydı.

"Sen karışma Fatih. Zaten senin niyetin yok. Burada mangal yapılır tabelası olsa da yapmamıza karşı olacaktın. Sen öğretmenle takılmak istiyorsun. Buyur sen takıl, bize de engel olma!"

"Ama arkadaşlar, hem sizi düşündüğümden hem de sınıfı düşündüğümden size engel olmaya çalışıyorum. Ya başınıza bir şey gelirse? Üstelik geç kalırsanız bu sefer de sınıftaki herkes, öğretmenler de dahil sizi merak edecektir. Boş yere telaşlandıracaksınız onları."

"Tamam işte, sen o zaman anlatırsın planımızı onlara. Geleceğimizi söylersin. Onun dışında sakın ama sakın öğretmene bir şey söyleyeyim deme! Bozuşuruz. Sen bizi görmedin, biz seni görmedik! Kabul mü?"

"Yaaa... Beni çok zor bir duruma sokuyorsunuz ama. Peki, siz bilirsiniz... Ben gidiyorum... Ama çok dikkatli ol Arda. Bir de sizinle uğraşmayalım..."

Fatih onları orada bırakıp hızlı adımlarla ve rengi

atmış bir şekilde, önde yürüyen Hale'nin yanına geldi. Hale'yi kenara çekip durumu anlattı. O da pek hoşnut olmamıştı Arda'nın bu ısrarcı tavrından.

"Kesin başlarına bir şey gelecek. Öyle hissediyorum ben de. Ama ne yapalım. Öğretmene söylersek bu sefer bütün geziyi sabote eder bunlar ve bizi de ispiyoncu diye tüm sınıfa rezil ederler. En iyisi bekleyip görelim. Umarım başlarına bir şey gelmez..."

"Umarım... Ben de çok korkuyorum."

Onların bu fısır fısır konuşmalarını öğretmenleri böldü.

"Nasıl gidiyor çocuklar? Sıkılmadınız değil mi?"

"Öğretmenim, ömrümün en güzel günlerinden birini yaşıyorum. Nasıl sıkılmış olabilirim?" diye cevap verdi hemen Fatih.

Hale de ona katıldığını belirterek:

"Öğretmenim böyle bir geziyi mutlaka baharda da yapalım. O zaman da kırlara gidelim." diye ekledi.

"Hımmm... Sevindim böyle düşündüğünüze.

Biraz yüzünüz asık gibi de. O yüzden sordum."

"Aa, o mu öğretmenim? Yok, sınıfla ilgili bir konu vardı da hazır yürüyorken Hale ile onu konuşuyorduk. Bazı arkadaşlarımız arasında zaman zaman tatsızlıklar çıkıyor. Arkadaşlar arasında oluyor işte böyle şeyler..."

"Tamam. Peki yapabileceğim bir şey olursa hemen yardımcı olmaya çalışırım, biliyorsunuz çocuklar."

"Tabii, öğretmenim. Biliyoruz. Sizin gibi bir öğretmenimiz olduğu için çok şanslıyız. Çok sağ olun."

Biraz yürüyüşten sonra gölün oraya geldi herkes. Arka taraftan gizlice ormana sıvışan afacan tayfa hariç. Arkadaşları orada göldeki canlıları, sucul kuşları ve daha birçok şeyi öğrenir ve incelerken Arda ve arkadaşları mangal yapabilecekleri düz bir yer bulmak için ormanın epey bir içine girmişlerdi.

Arda dışındaki diğer çocuklar ormanın içine bu kadar girmenin tehlikeli olabileceğini, etrafın çok ıssız olduğunu ve kaybolabileceklerini söylediler.

Ancak Arda onları korkaklıkla suçladı. Sonunda bir düzlük buldular. Buranın yakınlarında ahşap, eski püskü bir bina da vardı. Önce buradan herhangi birinin çıkmasından ve onları görmesinden korktular. Ama sonra buranın terk edilmiş bir kulübe olduğunu anlayınca içleri biraz ferahladı ve başladılar mangala.

Arda sırt çantasındaki özel mekanizmalı mangalı çıkarttı. Gerçekten de çok kolay tutuşturulan bir mangaldı. Tek bir tuşa basarak ateşleme mekanizmasını tutuşturdu Arda. Sonra da:

"Hadi, yine de biraz kuru odun toplayalım etraftan. Mangalın ateşi azalırsa atarız." dedi.

Korkuları geçmişti biraz afacanların. Nihayetinde işin büyük kısmını atlatmış olduklarını düşünüyorlardı. Ancak o sırada çıkan kuvvetli bir rüzgâr mangaldaki ateşin etrafa sıçramasına neden oldu. Neyse ki çocuklar yakınlarda değildi. Belki o rüzgâr yüzünden etrafa saçılan minik ateş korları onları da yakabilirdi. Fakat, yine de bir sorun vardı. Etrafa saçılan ateş kulübeye de sıçramış, ahşap

yapısı nedeniyle de burası hemen alev almıştı. Çocuklar uzaktan tüm olup biteni gördükleri zaman "Eyvah!" diyerek birbirlerine koştular. Sonra diğer ikisi Arda'yı suçlamaya başladı.

"Sen nasıl mangal yakıyorsun, becerememişsin işte!"

Arda ise bir yandan tir tir titrerken öbür yandan:

"Arkadaşım, şimdi tartışma zamanı mı? Hadi gelin, büyümeden şunu söndürelim." dedi.

Birlikte bulabildikleri tüm suları ve toprağı yangın çıkan yere döktüler ama alevler dakika dakika daha da besleniyor ve büyüyordu adeta.

Sonunda pes etti çocuklar ve "Hemen yardım çağırmalıyız," diyerek ana patikaya doğru koşmaya karar verdiler. Ormanın içine, geldikleri yöne doğru gitmeye çalıştılar ama her yer birbirine benziyordu.

"Şuradan gitmeliyiz!"

"Hayır, buradan!"

"Böyle bir ağaç yoktu biz gelirken ama..." gibi konuşmalar sıklaştı. Her şeyin üstüne bir de

kaybolmuşlardı. Başları artık çok fena beladaydı ve bunu anladıkça daha da korkuyor ve telaşlanıyorlardı.

İçlerinden bazıları ağlamaya bile başlamıştı. Arda da ağladı ağlayacaktı. Tüm aksilikler üst üste gelmişti. Ne olurdu sanki öğretmenini, arkadaşlarını dinleseydi? Mangal yapmasa ne kaybederdi? Şimdi onlara ne cevap verecekti? Daha da önemlisi, ailesine ne diyecekti? Okuldaki tüm karizması, prestiji yerle bir olacaktı. En kötüsü, ya yangın hem onları hem de arkadaşlarını içine alacak kadar büyürse, ne yapacaktı? Ya birileri bundan zarar görürse ne olacaktı?" gibi soruları içinden geçirdikçe ağlama hissi daha da artıyordu. Derhal birilerini bulup itfaiyeye haber verilmeliydi. Ama yolu bulamıyorlardı ki...

O sırada kulübeden çıkan dumanlar artık gözle görünür hale gelmiş ve bu durum orman korucularının ve millî park bekçilerinin dikkatini çekmişti. Hemen kötü bir durum olduğunu anlayarak acil yardım ekiplerini devreye soktular.

Bu sırada göl etrafında yürüyüşe devam eden sınıftan bazı çocuklar ormandan dumanlar yükseldiğini gördü. Hemen öğretmenlerine haber verdiler. Fatih ve Hale de öğretmenin yanındaydı. Dumanları onlar da görünce bunun önemli bir şey olabileceğini söyleyen Hülya Öğretmen, çocuklara toparlanıp hızlıca piknik alanına doğru yürümeleri gerektiğini söyledi. Bu esnada Fatih ve Hale çok pişman bir şekilde öğretmenlerinin yanına gelerek:

"Öğretmenim size bir şey söylememiz lazım. Ardalar bizim gruptan kopup geride kaldılar. Arda yanında mangal malzemesi taşıyordu. Bizi de zorla ikna etmeye çalıştı, hep birlikte mangal yapalım diye. Biz kabul etmeyince de size söylemememizi tembihleyip tehdit ederek gruptan ayrıldılar. Ormanın içinde mangal yapacaklardı. Belki yangının onlarla ilgilisi olabilir ama haberleri de olmayabilir."

Öğretmen bunun üzerine önce Fatih ve Hale'ye böyle bir şeyi ondan gizledikleri için kızdı ve sitem etti. Ardından da rehber öğretmenlere öğrencileri

piknik alanına götürme işini devrederek Arda ve diğerlerini aramak için geri döndü. Yanına da onları en son gören kişi olarak Fatih'i aldı.

Öğretmen ve Fatih koşarak Ardaların ormanın içine girdikleri noktaya geldiler. Ama hangi yöne gittiklerini bilmedikleri için oralarda dakikalarca dönüp durdular. Seslendiler, bir ileri bir geri gittiler ama nafile... O esnada ormancılar ve itfaiyeciler onların yanına geldiler.

"Hocam yolda gördük, çocukları piknik alanına yönlendirmişsiniz. En doğrusunu yapmışsınız. Şu an için en güvenli yer orası. Siz niye buradasınız peki?"

"Bizim üç öğrencimiz geride kalıp gizlice orman içine kaçmış. Orada bir düzlükte mangal yapmayı planlamışlar. Onları arıyoruz. Siz hiç gördünüz mü uzun boylu üç çocuk?"

"Yok, görmedik ama düzlük olarak bir tek şu an yangının çıktığı baraka civarındaki yer var. Belki de onlar mangal yakmak isterken yangına sebep olmuşlardır. Sağ olun hocam, bu bilgiler bize

çok yardımcı oldu. Buluruz biz o çocukları merak etmeyin. Sizi şu arabayla piknik alanına gönderelim. Burada bulunmanız tehlikeli artık..."

Fatih ve Hülya Öğretmen'in ağzını bıçak açmıyordu. İkisi de çocukların başına bir şey gelmesinden çok korkuyorlardı. Öbür yandan da yangının çok büyümesinden tereddüt ediyorlardı. Siren sesleri durmadan artıyor, uzaktan görünen dumanlar da git gide büyüyordu.

Sonra bir ormancı arabası içinde Arda geliverdi. Hülya Öğretmen koşup sarıldı Arda'ya. Ve hemen diğer iki arkadaşının nerede olduğunu sordu.

Bir de "Siz mi yaktınız?" diye de ekledi.

Arda çok mahcup bir şekilde başladı konuşmasına.

"Evet hocam, hepsi benim yüzümden oldu." dedi.

Sonra da hıçkırarak ağlamaya başladı. Diğer iki arkadaşını kaçarken kaybettiğini, her birinin başka bir yöne gittiğini anlattı. Geri dönüş yolunda kaybolduğu için de çok korkmuş. En sonunda bir araba sesi duyunca kendini önüne atmış. Ormancılar

O gün tüm sınıf, özellikle de Arda ve arkadaşları büyük bir felaketin eşiğinden dönmüşlerdi dönmesine ama sonuçta ormanın bir bölümü yanmıştı.

Şimdi canım ağaçlara mı yanmalıydı, yoksa ormanın içinde yaşayıp da yangından kaçamayan canlılara mı?

Kim bilir kaç kuş yuvası kül olmuştu?

Bir de hesaba katılmayan kulübe vardı daha. Tarihî değeri olan kulübeyi geri getirmek mümkün değildi. Üstelik pek çok ahşap elektrik direği ve yol tabelası da kullanılmaz duruma gelmişti. Ayrıca millî park bir süre ziyarete kapatılmış, pek çok insanın oradan faydalanabilmesi böylelikle engellenmişti. Ufacık bir heves yüzünden ne kadar çok şey etkilenmişti böyle...

Olayın baş sorumlusu Arda çok korkmuş ve çok pişman gözüktüğünden o gün tüm sınıf ona destek olmaya çalıştı, geçmiş olsun dileklerini iletti. Hale de bir an olsun yanından ayrılmadı Arda'nın. O da çok pişmandı onları bu saçma işten geri döndüremediği

için.

Günün geri kalan kısmı çocuklar için bir bakıma sohbet şeklinde geçti. Birbirinden tatlı polis, savcı, itfaiye müfettişi, orman müfettişi gibi unvanlara sahip memurlar, çaktırmadan çocukların ağzından farklı detaylar yakalamaya çalıştılar. Suçlu, suç ve hatta sonuç her şey belliydi ama yine de ince eleyip sık dokumak böyle durumlarda yeni felaketlerin önlenebilmesi için şarttı.

İfade alma ve tanıklık ile ilgili işlemler devam ederken nasıl olmuşsa olay basına da yansımış, son dakika gelişmesi olarak "Millî Parkta Yangın" başlığıyla haberlere çıkmıştı. Haberin detayında da "öğrenciler mahsur kaldı" diye geçince tüm aileler telaşla çocuklarının durumunu sormaya başlamıştı.

Vali bile olayı duyar duymaz bilgi almış, gazete ve televizyonlara korkulacak bir şey olmadığını, olayın kontrol altında olduğunu açıklama ihtiyacı hissetmişti. Böylelikle velilerin içi biraz olsun rahatlamıştı. Ancak yine de olay bir kere televizyonlara çıktığı için öyle

kolay kolay geçiştirilemezdi. Sonuçta olayın bir de devleti ilgilendiren soruşturma ve mahkeme boyutu olacaktı.

Yangından kurtulmak ve orman yangının söndürülmesi onların canlarını korumuş ve olayın büyümesini engellemişti. Ama suçlu olan çocuklar ve varsa ihmal sahibi memurlar bu yangın dolayısıyla mahkemece yargılanacaklardı.

Zira Türkiye Cumhuriyeti kanunlarına göre, ormandaki herhangi bir ağaca zarar vermek, izinsiz kesim yapmak ve hatta hata ile bile olsa orada yangın çıkartmak belirli bir cezayı beraberinde getirmekteydi. Ayrıca, çocukların okuldan ceza alma ihtimalleri de vardı. İşin bu boyutlarının yanında bir de manevi vicdan azabı çekme durumu vardı...

Akşam olmadan çocuklar tek tek evlerine bırakıldı. En perişan haldekiler tabii ki Arda'nın ailesiydi. Bir yandan başarılı bir öğrenci olan oğullarının böyle bir şeyi yaparak neyi kanıtlamaya çalıştığını anlayamıyorlar, öbür yandan da sosyetik çevrelerine

bu utanç dolu hadiseyi nasıl açıklayabileceklerini düşünüyorlardı. Ayrıca, Arda'ya bu işlediği suç karşısında nasıl bir tavır almaları gerektiğini de bilmiyorlardı.

Arda, o gün olanları ailesine de uzun uzun anlattı. Suçunu itiraf etti. Kimseye bir şey olmadığı için ucuz atlattığını sanıyordu. Bu yüzden de biraz olsun sakinleşmişti. Ancak, babası ona orman yakmanın kazara bile olsa büyük bir suç olduğunu, hatta devlete ait mallara da zarar geldiği için önemli ölçüde maddi tazminat ödemeleri gerektiğini söyledi. Bu durumun ailelerini zor durumda bırakacağını da belirtti. Arda o anda yerin dibine girmeyi çok isterdi...

Fatih de eve mutsuz bir şekilde dönmüştü. Annesi onu kucakladı ve:

"Ne akılsız çocuklar var ya... Bir aklı evvel yüzünden kaç kişi zarar gördü. Bak, bu sana ders olsun kuzucuğum. Elbette kazalar olabilir. Ama tüm tedbirler alındıktan sonra, kurallara uyduktan sonra kazaların riski yüzlerce kat azalır. Sen sen ol,

toplumsal kuralları bir an olsun aşma. Kırmızı ışık mı yanıyor, araba geçmiyor bile olsa lütfen bekle orada. Şeytana uyup geçmeye kalktığında hem kendini hem sürücüleri hem de etrafındakileri tehlikeye sokarsın. O yüzden kurallara uymak hepimiz için önemli yavrucuğum." dedi merhametli ses tonuyla.

Fatih de üzgün yüz ifadesini daha da buruşturarak annesine hak verdi:

"Biliyorum, biliyorum anne. Çok haklısın. Arda'nın en büyük yanlışı zaten bu. Ona söylemiştik Hale'yle. Ormanda yakma şu mangalı diye. Ama illa yakacağım diyorsan da gel piknik alanında yak, ormanda yakma diye çok uyardık. Dinlemedi. Aman neyse, anne ya. Başka bir şey konuşalım."

"Bunun dışında nasıl geçti diyeceğim ama günün ilk yarısı süper bile geçmiş olsa onun hazzından eser kalmamıştır sende. Yine de anlat istersen."

"Yok, bana da iyi gelecektir. Sana sabahtan öğlene kadar aldığım notları, çektiğim fotoğrafları göstereyim. Gerçekten süper bir geziydi. Bu Hülya

Öğretmen var ya... Süper birisi, süper!"

Fatih annesine detaylarıyla gezinin felaket öncesindeki kısmını anlattı. İlk defa gördüğü ağaçkakanları, sincapların neler yediğini, göllerde hangi canlıların yaşadığını ve daha pek çok şeyi...

"Ama en önemlisi ne biliyor musun anne? Ben hepsinden daha önemli bir ders aldım bugünkü tüm olan bitenden." diye ekledi Fatih.

"Hımmm, neymiş bakalım?"

"Farkına varmadığımız ama gözümüzün önünde olan ne çok güzellik var anne. Bazen çok küçük detaylar sayesinde o güzellikleri fark edebiliyoruz. Mesela serviste tanıştığım çocuk, Arın ne kadar da kafa dengi. Eğer o gün, o kitabı okumuyor olsaydım belki de onunla tanışamayacaktım hiç. Ya da öğretmenim Hülya Hanım. Bugünkü doğa bilgisiyle ona daha da hayran kaldım. Peki ya senin tüm gece arkadaşlarımı doyurmak için hazırladığın börekler, kurabiyeler... Ha bu arada Rifat Abi ve servistekiler de bayıldılar onlara... Ne diyordum...

Bir de mesela Arda... O karizmatik çocuğun yerinde yeller esiyordu bugün. Basit bir inat yüzünden hem kendisini hem de ailesini çok üzdü, gözden düştü... Eskiden arkadaşları onunla takılmak için gözlerinin içine bakardı. Arda'nın arkadaşı olmak okulda bir prestij kaynağıydı bazıları için. Şimdi herhalde kaçarlar çocuktan. Bilmiyorum. Ben bugünkü haline çok acıdım vallahi. Eğer artık alçakgönüllü olur ve böyle burnunun dikine hareket etmezse ben arkadaşlık yaparım, dışlamam onu."

"Aferin, oğlum. Her insan hata yapabilir. Önemli olan hata yapana yeni fırsatlar vererek bunu telafi etmesini sağlamaktır. Yoksa hata yapan herkesi toplum cezalandırırsa o kişiler daha da yalnızlaşarak daha fazla hata yapmaya meyilli olur. Arda da sizler de bu olay vesilesiyle önemli hayat dersleri aldınız zaten. Tüm bunlar size önünüzdeki yaşamınızda ışık tutacaktır."

YILDIZ SEVDASI

Nilüfer sınıfın başarılı öğrencilerinden biriydi.

Orta halli bir ailede yaşıyordu. Babası devlet memuru, annesi ise ev hanımıydı. Huzur ve mutlulukları yerindeydi yerinde olmasına ama tabii kıt kanaat geçiniyorlardı. Pek lüksleri olmuyordu. Oturdukları ev bile şehrin biraz dışındaydı. Okula gidip gelirken bazen çok yorulabiliyordu Nilüfer. Bu durum onu çok bunaltabiliyordu. Yine de çok şikayetçi değildi ailesine karşı. Yani, zaman zaman durumlarıyla dalga geçerek espriler yapar ve çaktırmadan daha iyi imkânları olmadığı için ailesine sitem ederdi ama doğrudan anne ve babasını bu konularda asla üzmezdi. Eldekiyle yetinmeyi, hatta elindekilerden en iyi şekilde fayda sağlamayı bir düstur olarak belirlemişti kendisine.

Mesela eski kıyafetlerini uygun şekilde birleştirip kendine yeni kıyafetler bile yapabilmekteydi. Annesinin ev işlerine yardım eder, zaman zaman da babasının alet edevat tamiri yaptığı işlere merak sarardı. Bu açıdan elinden neredeyse her türlü iş gelirdi Nilüfer'in.

Ailesi de Nilüfer'e daha iyi imkânlar sunabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Mesela annesi okuldaki her kermes veya pikniğe parmak yedirten sarmalar gönderiyordu. Kendi köylerinden gelen asma yaprakları ve zeytin yağının doğal lezzeti annesinin maharetiyle birleşince ortaya böyle bir ziyafet çıkması kaçınılmazdı zaten.

Bazen de babası işten dönerken sahaflara uğrar kızının hoşuna gidebilecek ya da ona faydalı olabilecek kitaplardan alırdı. Böylece Nilüfer pek çok zengin arkadaşının bile sahip olamadığı bir kütüphaneye kavuşmuştu. O akşam da kızının sevebileceğini düşündüğü bir sürü kitabı çok ucuza almıştı sahaflardan.

Nilüfer'in ders çalıştığı masanın yanına geldi ve elindeki kitap poşetini uzattı:

"Kızım, bak yeni kitaplar geldi. İşine yararlar mı bir bak, bakalım? Sevmediklerini geri götürürüm yarın."

Nilüfer durgun bir ses tonuyla:

"Tamam, baba. Sen koy kütüphanemin önüne,

bakarım bir ara..." dedi.

Babası her kitap getirdiğinde Nilüfer'de hem heyecan hem de burukluk oluşurdu. Burukluğun sebebi kendisine ait gıcır gıcır bir kitaba duyduğu hasretti. Ama öte yandan pek çok yeni ve gıcır gıcır kitap, eski klasikler kadar bilgi verici değildi. Bu yüzden yıpranmış da olsa onları karıştırmak adeta zaman tünelinde seyahat etmek gibi zevkli olabiliyordu Nilüfer için.

O gün babasının getirdiği kitapların bazıları zengin arkadaşlarının kullandığı kaynak kitaplardandı. Evet, biraz eski baskılardı bunlar, ama sonuçta bilgiler üç aşağı beş yukarı aynıydı. Nilüferin gözleri parladı. Hele bir ansiklopedi vardı ki Nilüfer onun için zaman zaman belediye kütüphanesine giderdi.

İşte o ansiklopedide tanımıştı hayatını değiştirecek insanı.

Nilüfer o güne kadar evet, çok başarılı bir öğrenciydi ama okul hayatında büyük bir boşluk vardı. Tüm bu çalışmalar, aldığı notlar, ödevler vs. tüm bunlar onu nereye götürüyordu? Hangi

mesleğe, hangi yöne doğru sürükleniyordu acaba?

İşte o örnek insan, ona bu yönde bir ideal katacaktı.

Ansiklopedide okuduğu o isim Uluğ Bey idi. Bu büyük bilim insanı şöyle anlatılıyordu orada:

"Uluğ Bey'in dedesi Timur İmparatorluğu'nun kurucusu olan Timurlenk idi. Dedesinden sonra imparatorluk babasına kaldı ama o ne dedesi ne de babası gibi savaşçı bir hükümdar oldu. Astronomiye olan ilgisi yüzünden tüm servetini bir kenara bıraktı. Kendisinin ve başka gökbilimcilerin çalışabileceği kocaman bir gözlemevi yaptırdı. Burada onlarla birlikte dünyanın gelmiş geçmiş en detaylı yıldız kataloğunu hazırladı..."

Nilüfer bu etkileyici hayat hikâyesini uzun uzun okudu. İnsanın dünyayı değiştirecek bir servet ve imparatorluğa sahip olmasına rağmen tüm bunları bilim için elinin tersiyle itmesi ona çok etkileyici geldi.

Bununla birlikte Uluğ Bey'in zevkine de hayran kalmıştı. Çünkü, okuduğuna göre Uluğ Bey

gözlemevi içinde kendisine özel bir oda yaptırmıştı. Ama o odada kuş tüyü yataklar, altından bardaklar falan yoktu. Bilakis lüksten uzak bir odaydı. Ama odanın tavanı gök cisimleriyle süslenmişti. Yani, Nilüfer'in hayran kaldığı şey Uluğ Bey'deki estetik anlayışı idi. Odasında bile gezegenlerle iç içe olabilmek için uyurken baktığı tavanına bunların resimlerini eklemişti.

Onun ibret dolu hayatı, Nilüfer'e de bir astronot olmak veya astronomi ile ilgili önemli bir profesör olmak gibi bir ideal kazandırmıştı.

O gece çok güzel bir rüya görmüştü Nilüfer.

Rüyasında kocaman bir evleri vardı. İki katlıydı. Alt katta sadece salon ve mutfak vardı. Yatak odaları ve banyolar üst katta idi. Nilüfer'in odası da üst kattaydı. Ama ne odaydı! Oda değil de küçük bir gözlemevi denilebilirdi. Tavanının tamamı camdandı. Bu tavanın bir kısmı açılabiliyordu. Açılan kısmın hemen altında ise büyük bir teleskop vardı. Duvarlarda gezegenler, yıldızlar ve daha bir sürü gök cismi resimleri vardı. Yatağı da bir uzay kapsülü

şeklindeydi. Uyandığında uzun süre bu odayı hayal etmekten kendini alamadı Nilüfer.

Artık kesin kararını vermişti Nilüfer. Astronom olmalı ve gökyüzünün gizemlerini keşfetmeliydi büyüyünce. Hatta belki Türkiye'den uzaya giden ilk kadın kendisi bile olabilirdi. Hayal etmesi bile ne güzeldi...

Tesadüf bu ya, o gün okulda bir duyuru yapılmıştı. TÜBİTAK onların okulundan seçilecek üç öğrenciyi Antalya'daki Ulusal Gözlemevi'nde yapılan şenliklere götürecekti. Ama bunun için okul yönetiminin öğrenciler arasından bir seçim yapması gerekiyordu.

Okul yönetimi okulun gözbebeği olarak nam salmış, her dersi dört dörtlük olan Hatice isimli bir öğrencinin bu kontenjandan yararlanmasına oy birliği ile karar verdi. Geri kalan iki kişilik kontenjan için ise bir proje yarışması düzenlemeye karar verdiler. Buna göre öğrenciler iki ay içinde geometri öğretmeni olan müdür yardımcısına gökbilim ile ilgili bir proje sunmaları halinde elemeye katılabileceklerdi. Sonuçta öğretmenlerden kurulan

komisyonun en çok oy verdiği iki projenin sahipleri bu geziye gitmeye hak kazanacaktı.

Bu duyuru Nilüfer'i çok heyecanlandırdı. O kontenjanlardan birini elde etmeliydi. Ama nasıl? Aklında hiç böyle bir proje yoktu. Gökbilim ile ilgisi bile geçen geceki ansiklopedi okumasıyla sınırlıydı. Ama geceleri gökyüzünü seyretmeyi çok seviyordu. Özellikle kayan yıldızları, daha doğrusu meteorları saymak bile başlı başına bir eğlence konusuydu. Özellikle evinin şehrin biraz dışında olması geceleri bu gökyüzü gözlemleri için bir avantajdı. Çünkü, parlak şehir ışıklarından uzaktayken ve şehrin tozu gökyüzünü kaplamamışken geceleri yıldızlar ve ay çok güzel gözüküyordu...

Ayrıca Nilüfer'in odasının penceresi de çok güzel bir manzaraya sahipti. İşte bu manzaranın avantajıyla Nilüfer şöyle basit ama çok zekice bir projeye imza attı.

Odasının pencere camına bir aydınger kâğıt astı. Gece olduğunda camın önündeki taburesine oturup parlayan yıldızların aydınger kâğıda yansıyan

görüntülerini kâğıda işaretledi. Her gün aynı açıda ve aynı saatte bu işlemi bir ay boyunca yaptı. Böylece kendi evinin manzarasından görünen ve kâğıda yansıyan yıldızların aylık haritasını çıkarttı.

Bu tıpkı Uluğ Bey'in yaptığı yıldız haritası gibi bir şeydi, ama tabii ki onun çok basit haliydi. Yine de müthiş pratik bir gözlemdi Nilüfer'in yaptığı. Üstelik herkesin kendi başına evinde tekrarlayabileceği bir etkinlikti.

Diğer arkadaşlarının çok daha ilginç projeleri vardı belki, ama bazısı müthiş pahalı ekipmanlar, bazısı da uzun zaman gerektiriyordu. Hatta bazılarını öğrencinin kendi başına yapması mümkün gözükmüyordu. Bu şartlarda Nilüfer'in projesi, duyuruda belirtilen tüm şartları karşılayan yegâne projelerden biriydi. O yüzden şansı yüksekti. Ama yine de Nilüfer projesinin basit bulunmasından korkuyordu. O gün tedirgin biçimde projesini okuldaki ilgili müdür yardımcısının odasına bıraktı.

İlk elemeden geçen projeler arasından ilk on tanesi bir hafta sonra ilân edilecek ve sonra bu

on tane proje sahibi öğrenci okulun konferans salonunda tüm öğrencilere ve öğretmenlere sunum yapacaktı. Öğrenciler ve öğretmenlerin en çok beğendiği iki proje kazanan projeler olarak ilân edilecek ve TÜBİTAK'a sunulacaktı.

Nilüfer ilk eleme belli olmadan ailesine hiçbir şey söylemek istemedi. İş ciddiye binince onları haberdar edecekti.

Ama babası bir şeyler karıştırdığından şüpheleniyordu. Özellikle babasından, sahaflarda gördüğü ve ucuz olan astronomi kitaplarından almasını rica etmişti. Babası da kızının astronomiye olan bu ani ilgisini garipsemişti ama bir yandan da pek önemsememişti. Çocuklar zaman zaman farklı konulara ilgi gösterebilirler diye düşünüyordu. Oysa ki kızının süper bir proje üzerinde çalıştığını bilse hem çok mutlu olur hem de ona her türlü imkânı vermeye çabalardı. Zaten Nilüfer de onların bu şekilde umutlanmalarını ve paralarını böyle basit bir projeye harcamalarını istemiyordu. O yüzden gizli gizli yürüttü projesini. Neyse ki kimse geceleri

odasında saatlerce ne yaptığını sormuyordu. Yoksa o soruları geçiştirmek zorunda kalacaktı ve Nilüfer yalan söylemeyi, insanları geçiştirmeyi hiç sevmezdi. Hele de anne babasını...

Bir hafta sonra ilk eleme sonuçları açıklandı. Nilüfer öğle yemeği yediği sırada birkaç arkadaşı koşarak yanına geldi,

"Müjde! Müjde!"

Nilüfer ağzındaki lokmasını zar zor yutarak cevap verdi:

"Ne oluyor, ne müjdesi? Yoksa..."

Arkadaşları gülümseyerek:

"Evet, açıklanmış. İlk ona girmişsin." dediler.

Nilüfer çok mutlu olmuştu. Heyecandan ne yapacağını bilemiyordu.

"Harikasınız arkadaşlar. Durun, bu mutlu haber için size çay ısmarlayayım. Yoksa meyve suyu mu olsun?"

"Paran varsa meyve suyu olsun canım. Her zaman böyle mutlu haberler almıyoruz ki... Kutlayalım."

Nilüfer o günkü son parasıyla önce kızlara meyve

suyu ısmarladı sonra da müdürün odasının önündeki panoya asılı sonuçları gözleriyle görmek için okul binasına koştu.

Gerçekten de ilk on içindeydi. İçi ferahladı. En azından bir aylık emeği, çabası boşa gitmemişti. Bu kadarı bile Nilüfer için yeterliydi. Ama tabii ki Nilüfer için asıl önemlisi TÜBİTAK kampına katılmaktı. Bu proje oraya katılması için bir araçtı sadece.

Artık ailesine durumu anlatmakta bir sakınca yoktu. Sonuçta tescilli bir projeydi artık.

Akşam yemeğinde ailesine başından sonuna tüm hikâyeyi anlattı. Özellikle babasının gözleri ışıldadı.

"Biliyordum zaten bir şeyler karıştırdığını ama ne yaptığını anlayamamıştım. Astronomiye bu ani ilginin nedeni belli oldu şimdi. Aferin, benim akıllı kızıma. Gerçekten çok akıllıca ve güzel bir proje bu. Bence birinciliği de hak ediyor. Tebrik ederim."

Annesinin ise içi içine sığmıyordu. Sanki yüreğinde sevgi kelebekleri kanat çırpıyordu.

"Ay, benim tatlı ve akıllı minnoşum." diyebildi sadece.

Nilüfer annesinin tepkisine gülerek:

"Minnoşluğum mu kaldı anneciğim. Çok teşekkür ederim sizlere. Sayenizde..." dedi.

Nilüfer o gece gökyüzüne daha uzun baktı. Yıldızlara ve Allah'a teşekkür etti. Öyle uyudu. En huzurlu uykularından biriydi.

Sabah okula gittiğinde etrafında arkadaşlarından bir tebrik halkası oluşmuştu. Her gören projesinin detayını soruyor ve kulağa basit gelen bu projenin kapsamını merak ediyordu.

Nilüfer sunumunda bu detayların hepsini tek tek anlatacağını söyleyerek oradan uzaklaştı. Tam sınıfa giderken koridorda duyduğu bir diyalog ile irkildi.

Leyla'nın babası okul aile birliği başkanıydı. Ayrıca varlıklı bir aileydiler. Bu yüzden babasının özellikle müdür üzerinde büyük etkisi ve gücü vardı. Nilüfer'in doğrudan bir arkadaşı değildi ama dolaylı olarak tanıyordu onu. Leyla'nın konuştuğu diğer çocukları tanımıyordu ama. Zaten hepsi üst sınıftı. Leyla fısır fısır onlara bir şey anlatıyordu ve koridorun karanlık olmasından dolayı Nilüfer'i henüz

fark etmemişlerdi.

Leyla:

"Siz dert etmeyin diğer projeleri. Bakın ilk ona girdik bile. Babam ayarlayacak jüriyi. Birlikte gideceğiz kampa. Diğer projeler elenecek."

Nilüfer bu cümleleri duyar duymaz beyni zonklamaya başladı. Hemen orayı terk etti. Diğer çocukların kim olduğunu umursamadı bile.

Bir hışımla sınıfa girdi. Yüzü düşmüştü. Ama sınıf arkadaşları onun bu halini bilmediklerinden çılgınlarca alkışlayarak onu karşıladılar. Nilüfer de pek belli etmek istemedi üzüntüsünü ve hemen toparladı kendini. Biraz sonra sınıfa giren öğretmenleri de Nilüfer'i kutladı ve projesini sınıf önünde anlatmasını istedi. "Hem böylece pratik yapmış olursun büyük jüri öncesinde." diye de ekledi.

Nilüfer her şeyi unutmuş bir şekilde sınıf önünde projesini sundu. Arkadaşları ve öğretmeni projeyi çok beğendiler. Neredeyse herkes "Akşam ben de başlayacağım yıldız haritası yapmaya." diyerek beğenisini dile getirdi. Nilüfer için bu bile büyük bir

onur ve gurur kaynağıydı. Ama kampa katılamayacak olmak onu derinden üzüyordu. Bir şeyler yapmalı ve Leyla'nın kötü planlarını bozmalıydı. Ama ne yapabilirdi?

Nilüfer bir başka arkadaşına gizlice konuyu açtı. O arkadaşı okulda söz sahibi biriydi. Tüm öğrenciler ve öğretmenlerle arası iyiydi. Arkadaşı durumu anladı ve aklına bir fikir geldi. Projelerin öğrencilerin oyu ile seçilmesi fikrini gündeme getirecekti. Böylece projeler daha adil bir seçime tabi tutulabilecekti.

Nilüfer ve arkadaşı başlattıkları kampanya ile öğrencilerin büyük kısmının desteğini aldılar. Böylece bu fikre ilk başta sıcak bakmayan müdür ve bazı müdür yardımcıları böyle bir oylama yapmayı kabul etmek zorunda kaldı.

Bu durum, proje sahiplerinin sunumlarını daha da önemli hale getirdi.

Nilüfer'in umutları tekrar yeşermeye başlamıştı. Zira onun projesini duyan herkes fikri çok beğeniyor ve hemen sahipleniyordu. Diğer projelerin pek çoğu çok yabancıydı çocuklara.

Nilüfer diğer arkadaşlarının ve babasının da desteğiyle okulda dağıtılmak üzere küçük broşürler bastırdı. Bu broşürlerde Nilüfer'in ismi yazıyor ve "Kendi Yıldız Haritanı Yap" diye proje ismi çarpıcı bir başlıkla tanıtılıyordu.

Kısa sürede tüm okul Nilüfer'in akılcı projesinden haberdar olabilmişti. Ama yine de Leyla ve ekibi pes edecek gibi görünmüyordu. Önlerindeki en büyük engelin Nilüfer olduğunu fark etmişlerdi. Leyla'nın babası da artık okul aile birliği ile bu işin çözülemeyeceğini kızına anlatmış, bileğinin hakkıyla kazanması için oylamaya yönelik bir kampanya yapması gerektiğini söylemişti.

Ama Leyla yine de Nilüfer'i eleyebilirlerse oylamada işlerinin daha kolay olacağını düşünüyordu. Bunun için son bir şans olarak, Nilüfer'in bu projeyi başka birilerinin daha önce yaptığı bir projeden çaldığı dedikodusunu okulda yaymaya başladı.

Nilüfer bu söylentilere pek kulak asmadı. Sonuçta kendi yaptıklarına, özellikle de arkadaşlarından gelen olumlu tepkiler sayesinde daha da

güveniyordu. Bununla birlikte astronomi bilgisini o kadar ilerletmişti ki konuyla ilgili her türlü soruyu çok rahat cevaplayabileceğine emindi. Bu yüzden dedikoduları duyup gelen arkadaşlarına da merak etmemeleri gerektiğini söyledi. "Doğrular er ya da geç gün yüzüne çıkar" diye kendine ve yaptıklarına olan güvenini dile getirdi.

Büyük gün gelip çatmıştı. Önce konferans salonunda sunumlar yapılacak, sonrasında oylamaya geçilecek ve en son jüri kararını konferans salonunda ilân edecekti. Bu yüzden o gün okulda dersler de yapılmıyordu. Tüm sınıflar bu yarışmayı bir şölen havasında geçiriyordu.

Proje sunumları başladığında Nilüfer'in kalbi küt küt atıyordu. Sunumuna güvenmediğinden değil ama... Tüm bu olumsuzluklar acaba nasıl sonuçlanacaktı? Her şey yolunda giderse kendisinin seçileceğinden emindi. Çünkü, onu seven arkadaşlarının da yardımıyla iyi bir kampanya yapmıştı.

Üçüncü aday olarak sunumunu yaptı. Projesini

anlattı. Nilüfer'in sunumu tamamen sona erdiğinde salondan büyük bir alkış kopmuştu. Bu da Nilüfer'i çok duygulandırmıştı.

Şimdi sıra diğer adaya geçmeden önce jürinin değerlendirmesi ve sorularıydı.

Genelde olumsuz bir yorum gelmemişti. Ama bir jüri o malum soruyu sordu.

"Sevgili Nilüfer, sunumun ve yaptığın çalışma gayet başarılı gözüküyor. Ancak, projen ile ilgili daha önce bir iddia ortaya atıldı. Benim de bir jüri üyesi olarak bunu sormam ve araştırmam gerekiyor. Projen gerçekten çalıntı mı? Açık yüreklilikle bana bunun en doğru cevabını verir misin?"

Bunun üzerine Nilüfer projenin ortaya çıkış sürecini bire bir hiç çekinmeden anlattı.

"Sevgili arkadaşlarım, sayın jüri üyeleri ve değerli öğretmenlerim. Madem bu konu bu kadar önemli bir noktaya geldi ben de dürüstçe cevap vereceğim."

Az önce bir uğultu olan salondan şimdi çıt çıkmıyordu. Kendi arkadaşları bile Nilüfer söze böyle başlayınca "Acaba?" diye içlerinden geçirmeye

başlamışlardı.

Nilüfer devam etti.

"Ben orta halli bir aile çocuğuyum. Ailemin, buradaki projelerin pek çoğunda kullanılan malzemeleri alabilecek maddi gücü ne yazık ki yok. Hatta kitap almaya bile çoğu zaman zorlanırız. O yüzden babam her gün işten dönerken sahaflara uğrayıp kendisi ve benim için ikinci el kitaplardan almaya çalışır. Bazen çok yıpranmış, bazense gıcır gıcır kitaplarla eve gelir. İşte ben bu eski kitapların içindeki eskimeyen bilgilerle büyüyorum, kendimi eğitiyorum. Projeyi yapmayı planladığım günlerin öncesinde böyle bir kitap elime geçmişti. Kitapta eski Türk gök bilimci Uluğ Bey'in hayatı anlatılıyordu. Onun hayatından o kadar etkilendim ki o sıralar bir astronom veya astronot olmaya karar vermiştim. Üstüne TÜBİTAK kampı ve proje yarışması duyurusu çıkınca gece gündüz kafa patlattım. Çok değişik şeyler yapmak ve bunu gerçekten kazanmak istiyordum. Beni bilen bilir, derslerime o kadar hırsla çalışmam. Ama ilk defa bu kadar hırsla bir

şey yapmak ve o kamp biletini kazanmak istedim. Çünkü, bu gelecekte gökbilim ile ilgili çalışmalar yapmak isteyen bir çocuk için cennetin anahtarını elde etmek gibiydi. Sonunda penceremde bu konuda yapabileceklerimi düşünürken bu fikir birden aklıma geldi. İnanın ki bunu başka birinin yapıp yapmadığını bile araştırmadım. Bu fikre öylesine inandım ki bir ay boyunca her gece üç dört saat gözlem yaptım. İşte ortaya koyduğum fikir ve sonuçları burada. Ben şu an burada ne kendimi acındırmak istiyorum ne de insanları bu şekilde etkilemek istiyorum. Ben sadece ama sadece doğrular bilinsin istiyorum. Ayrıca yaşadığım zorluklar yüzünden de bana oy verilsin istemiyorum. Sadece ama sadece projeyi beğeniyorsanız oy veriniz. Gerisi artık kader kısmet. Ben elimden gelenin en iyisini yaptığımı düşünüyorum. Beni dinlediğiniz için teşekkür ediyorum."

"Bu dürüst ve samimi açıklamaların için teşekkürler. Yerine geçebilirsin."

Nilüfer yerine geçerken salonda yeniden müthiş

bir tezahürat başlamış, alkışlar uzun süre dinmemişti. Nilüfer'in ise eli ayağı boşalmıştı adeta. Kürsüden iner inmez sahnenin arkasında bir sandalyeye yığıldı ve bir süre orada öyle kaldı. İçi çok rahatlamıştı.

"Gerçekler er ya da geç gün yüzüne çıkar..." diye mırıldanıyor bir yandan da gözü Leyla'yı arıyordu. Ona güzel bir sürprizi vardı.

Leyla da sunumuna iyi hazırlanmış ve güzel bir kampanya yürütmüştü. Teleskoplar ve fotoğraf makineli düzeneklerle ay kraterleri üzerine yaptığı çalışma ilgi çekmişti. Ancak sunum sonunda onu bir sürpriz bekliyordu.

Nilüfer'e jüri tarafından sorulan sorunun aynısı ona da sorulmuştu. Leyla ise bir anda afallamıştı. Çünkü, Nilüfer projenin aslında daha önce TÜBİTAK tarafından ödüllendirilen bir çalışma olduğunu tespit etmiş ve bunu arkadaşları vasıtasıyla jüri üyelerine ihbar etmişti. Yapılan araştırmalar gerçekten de projenin orijinal olmadığını göstermişti. Ancak, bunu bir de Leyla'nın ağzından duymak istediler. Fakat, Leyla jürinin tüm sıkıştırmalarına rağmen durumu

kabul etmedi. Sonrasında da ağlayarak sahneyi terk etti.

Salon buz kesmişti. Bir uğultu ile herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda bir jüri üyesi Leyla'nın projesinin diskalifiye olduğunu ilan etti. Gerçekler gün yüzüne çıkmıştı. Dürüstlük ve doğruluk kazanmıştı.

O günden sonra Nilüfer şehirde hatta ülke çapında meşhur olmuştu. TÜBİTAK da onun yaptığı projeyi çok başarılı bulmuş, Bilim ve Teknik dergisi onun geliştirdiği yöntemi Nilüfer'in adıyla okurlara duyurmuştu.

Eski bir kitaptaki bir bölüm Nilüfer'in hayatını çok enteresan bir şekilde değiştirmişti.